

Arrest

nr. 74 124 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 oktober 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 maart 2007 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 april 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 16 augustus 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 27 november 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.5. Tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die dit beroep bij arrest nummer 9138 van 25 maart 2008 verwerpt.

1.6. Op 17 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 24 april 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist op 29 mei 2008 tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.9. Op 10 december 2008 werd de in punt 1.6. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De tweede kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren kent verzoeker op 5 maart 2009 het statuut van staatloze toe.

1.11. Op 10 april 2009 verwerpt de Raad bij arrest nummer 25 931 het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de in punt 1.8. bedoelde beslissing.

1.12. Op 3 juni 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de Vreemdelingenwet.

1.13. Op 29 december 2010 werd de in punt 1.12. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.14. Op 5 januari 2011 en 9 februari 2011 dient verzoeker nieuwe aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de Vreemdelingenwet.

1.15. Op 12 oktober 2011 werden de in punt 1.14. bedoelde aanvragen onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2011 en 09.02.2011 werden ingediend door:

(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Statenloos

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12.03.2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, hier sociale banden zou hebben, perfect Nederlands zou spreken, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, werkbereid zou zijn, onze taal, zeden en gewoonten zou verinnerlijkt hebben, een inschrijvingsfiche voor lessen Nederlands en een inschrijvingsfiche voor een opleiding schrijnwerkerij voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen

met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 12.03.2007 een eerste asielaanvraag in, die op 25.03.2008 werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende nog een tweede asielaanvraag in op 24.04.2008. Deze aanvraag werd afgesloten op 29.05.2009 met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29.05.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures — namelijk iets meer dan één jaar voor de eerste asielprocedure en iets meer dan één maand voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, omdat betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat beweert dat het een trauma zou betekenen voor betrokkene om te moeten terugkeren. De loutere vermelding dat een terugkeer een trauma zou betekenen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de reguliere procedure kan indienen.

Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als staatloze. Het statuut van staatloze op zich, betrokkene toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren d.d. 18.02.2009, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit bezit, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij geen verblijfsrecht geniet in het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet naar zijn land van gewoonlijk verblijf kan begeven om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”

1.16. Op 24 oktober 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dit vormt thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7 , alinea 1 ,2 van de wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van weigering van in overwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 29.05.2008.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.05.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 3 van het EVRM, het vertrouwensbeginsel, het non-refoulementbeginsel, zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigering (onontvankelijkheid) tot regularisatie van het verblijf alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als volgt motiveert: “Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als staatloze. Het statuut van staatloze op zich, betrokkene toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren op 18.02.2009, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit bezit, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij geen verblijfsrecht geniet in het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet naar zijn land van gewoonlijk verblijf kan begeven om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Dat de Raad van State evenwel al meermaals geoordeeld heeft dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaard worden met het loutere argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland zou kunnen indienen (Raad van State, 134.347, 20 augustus 2004. RDE 2004, 417 en Raad van State, 136.968,4 november 2004, RDE 2004, nr. 130.596).

Dat daarnaast de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet houdt aan zijn eigen verklaringen. Dat inderdaad de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens een mondelinge mededeling tijdens de Ronde Tafel over Staatloosheid dd. 23 november 2006 georganiseerd door het UNHCR, al te kennen heeft gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf conform (het toenmalige) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet in principe ontvankelijk zal verklaard worden wanneer de staatloze “te goeder trouw” is (d.w.z. dat hij niet zelf verantwoordelijk is voor zijn staatloosheid, door bijvoorbeeld bewust en vrijwillig afstand te doen van zijn nationaliteit). Schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat een terugkeer naar Palestina sowieso bijzonder complex is. Dat de persoon zich eerst dient te laten identificeren door de vertegenwoordiging van de Palestijnse overheid in België en aan de Egyptische ambassade dient een transitvisum te worden aangevraagd. Bovendien kan de terugkeer enkel plaatsvinden aan de grens tussen Egypte en Israël. Het beginsel van non-refoulement (zelfstandig, en iuncto artikel 3 EVRM) verplicht de Belgische overheid om een Staatloze niet te onderwerpen aan een onnenselijke behandeling.

Dat daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd en dagelijks levert met het oog op zijn integratie in ons land. Zo volgt hij Nederlandse lessen, volgt hij inburgeringscursussen,...

Dat verzoekende partij aldus alles doet om zijn leven alhier in België uit te bouwen en vooral ook om veel sociale contacten te leggen en inspanningen levert om een job te kunnen uitoefenen.

Dat verwerende partij hier geenszins rekening mee houdt, en zomaar verzoeker een weigeringsbeslissing (onontvankelijkheid) overhandigt met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht. Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS. nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17april1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85. 946; LAMBRECHTS. W. Geschillen van bestuur. 43).

De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bij gevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.6. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoeging.

2.7. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.14. bedoelde aanvragen om machtiging tot verblijf van 5 januari 2011 en van 9 februari 2011 de volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“(…) Omtrent de ontvankelijkheid : uitzonderlijke omstandigheden

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers' centrum van belangen hier in België ligt nu hij gedurende méér dan drie jaar zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijft hij alhier gedurende méér dan drie jaar, er is zeker sprake van een goede integratie, verzoeker spreekt perfect de Nederlandse taal, verzoeker zal actief op zoek gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning, verzoeker heeft het statuut van Staatloze bekomen in België, ...

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoeker aan de voorwaarden vervult en zodoende bevindt hij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van. 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoeker om hem terug naar het land van herkomst te sturen temeer hij alhier gedurende méér dan drie jaar verblijft.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in. dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst.

“In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), “...dat artikel 8 van het E.V.R..M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 1.5/121980”. De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat ten vierde verzoeker sinds zijn aankomst alhier blijkt heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier te uit te bouwen.

Dat ten vijfde verzoeker alhier in België erkend werd als staatloze. Zodat verzoeker het bewijs levert van buitengewone omstandigheden in zijnen hoofde.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Bij onderhavig schrijven verzoekt mijn cliënt dan ook om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet. (...)”

2.9. Waar verzoeker stelt dat de Raad van State reeds meermaals oordeelde dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaard worden met het loutere argument dat verzoeker de aanvraag evengoed vanuit het buitenland zou kunnen indienen, dient echter vastgesteld te worden dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing zich niet louter beperkte tot het argument dat betrokkene de aanvraag evengoed in het buitenland zou kunnen indienen. Immers motiveerde zij dienaangaande als volgt: “Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als

staatloze. Het statuut van staatloze op zich, betrokkene toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren d.d. 18.02.2009, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit bezit, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij geen verblijfsrecht geniet in het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet naar zijn land van gewoonlijk verblijf kan begeven om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit voorgaande paragraaf van de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich niet beperkte tot de stelling dat verzoeker de aanvraag evengoed in het buitenland zou kunnen indienen, maar stelde dat het statuut van staatloze op zich niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, dat ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwet en dat uit het feit dat verzoeker geen nationaliteit bezit niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij geen verblijfsrecht geniet in het land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan dat hij zich niet naar zijn land van gewoonlijk verblijf kan begeven om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De verwerende partij concludeerde dienaangaande dan ook dat de omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij stelt verder dat niets verzoeker verhindert om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Waar verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet houdt aan zijn verklaringen, waarbij vastgesteld dient te worden dat verzoeker slechts verwijst naar bepaalde “verklaringen” zonder dit enigszins te staven zodat de Raad de correctheid van verzoekers beweringen en de conclusies die hij daaruit trekt niet kan nagaan, wenst de Raad voorts te verduidelijken dat noch de Belgische regelgeving noch de Vreemdelingenwet noch het Staatlozenverdrag enig automatisch verblijfsrecht koppelt aan het statuut van staatloze. De Belgische verblijfswetgeving kent geen bijzonder verblijfsstatuut voor staatlozen wat betekent dat op staatlozen de algemene verblijfsregels worden toegepast. Ook op in België erkende staatlozen worden de algemene verblijfsregels toegepast, wat erop neer komt dat zij niet genieten van een automatisch verblijfsrecht. Zij kunnen wel een legaal verblijf als gunst aanvragen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid. Indien de vreemdeling een bewijs van de erkenning als staatloze kan voorleggen, kan dit in rekening gebracht worden als buitengewone omstandigheid, doch zal bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden een erkend staatloze nog altijd dienen aan te tonen dat er een ‘onmogelijkheid tot terugkeer’ bestaat. Aldus moet de erkend staatloze minstens aannemelijk maken dat hij feitelijk in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn herkomstland of af te reizen naar een ander land. Het feit dat een vreemdeling in België erkend is als staatloze, sluit immers niet uit dat hij in een ander land over een legaal verblijf beschikt. Aldus kon de verwerende partij met inachtneming van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op een redelijke wijze besluiten dat de enkelvoudige omstandigheid, zijnde de erkenning als staatloze, niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land van zijn gewoonlijk verblijf teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen.

2.10. Het loutere gegeven dat een terugkeer naar Palestina “*sowieso bijzonder complex*” is, maakt geen schending uit van het beginsel van non-refoulement noch van het artikel 3 EVRM. Met dergelijk betoog, waarbij hij een opsomming geeft van de procedurele stappen die een persoon die naar Palestina wenst af te reizen dient te ondernemen, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

2.11. Aangaande de voorgehouden integratie van verzoeker oordeelde gemachtigde van de staatssecretaris: “*Het feit dat betrokkene sinds 12.03.2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, hier sociale banden zou hebben, perfect Nederlands zou spreken, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, werkbereid zou zijn, onze taal, zeden en gewoonten zou verinnerlijkt hebben, een inschrijvingsfiche voor lessen Nederlands en een inschrijvingsfiche voor een opleiding schrijfwerkrij voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De*

elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” Verzoeker kan derhalve niet geldig voorhouden dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn voorgehouden integratie.

2.12. De Raad acht het antwoord van de gemachtigde van de staatssecretaris op de door verzoeker ingeroepen redenen om zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen afdoende, pertinent, deugdelijk en ter zake dienend, derwijze dat het de bestreden beslissing die verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaart schraagt.

De door verzoeker opgeworpen schending van het artikel 3 EVRM, het vertrouwensbeginsel, het non-refoulementbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER